

— Дѣдо, гледай!

Усмивката застина на устнитѣ му. Дѣдо Стаменъ лежеше неподвиженъ съ очи широко отворени, втренчени въ тавана.

— Дѣдо!

— Що, сине, запали ли печката? О-охъ!

— Боли ли те, дѣдо?

— Боли, но ще премине. Натъртено е малко колѣното. До утре сигурно ще мине. Днесъ ще пошеташъ за мене.

— Ще пошетамъ, дѣдо, само по-скоро да оздравѣешъ.

И цѣлия следъ обѣдъ, чакъ до късно презъ нощъта, Слави не се отдѣли отъ дѣда си. Печката подържаше да не загасне, вода топлѣше, тенджерата съ боба наглеждаше.

— Ти не се грижи, дѣдо, ако утре не можешъ да станешъ, азъ самъ ще отида на работа. Не съмъ малъкъ, я!

Слави се удари въ гърдитѣ и гордо изгледа дѣда си.

— Браво, момчето ми, и азъ на твои години почнахъ да работя... та чакъ до сега. Благословено нѣщо е трудътъ. Никога не остава гладенъ онзи, който честно се труди. Хайде, легни си, време е вече.

На сутринъта дѣдо Стаменъ се опита да се изправи, но не можа. Колѣното все още го болѣше.

— Лежи си, дѣдо, азъ самъ ще излѣза.

— Безъ мене не бива да излизашъ.

— Моля ти се, дѣдо, пусни ме, ти ще видишъ, че и самъ мога да работя.

Дѣдо Стаменъ се колебаеше, но най-сетне отстъпи предъ молбитѣ на Слави.